

SCHIEUREN

IN

DE TIJD

Origineel coverontwerp: Lisa Ruts

Een bijzondere dank aan Lisa, die de cover van dit boek heeft ontworpen en zo meteen de juiste sfeer neerzet voor een verhaal waarin tijd niet te vertrouwen is en niets is wat het lijkt

ISBN: 9789403769547

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

**Een samenwerking tussen
Leerlingen van Campus Max
Tessenderlo
Project ‘Storylab’
en
auteur Erik Persoons**

VOORWOORD

Stel je voor: een doodgewone studiereis. Alles netjes gepland. Een groep leerlingen die er zin in heeft. Wat kan er misgaan? Meer dan je denkt.

Dit boek begint op een moment dat alles nog normaal lijkt. Tot dat plots niet meer zo is. De tijd begint zich vreemd te gedragen. Leerlingen raken elkaar kwijt... en komen terug op plaatsen waar ze nooit hadden mogen zijn.

Na ons eerste boek: 'Young Blood, 2025' waarin fantasie en creativiteit centraal stonden, gingen we dit jaar een stap verder. Elf leerlingen doken samen in één groot verhaal met als rode draad: de tijd. Een reis doorheen de tijd die hen allemaal met elkaar verbindt, ook al belanden ze elk in een andere tijd.

Van het verre verleden tot een onbekende toekomst: elk hoofdstuk voelt anders, maar toch klopt er iets niet. Want hoe verder je leest, hoe duidelijker het wordt dat deze reis geen toeval is.

En dan is er nog die ene leerkracht, mevrouw Vesper.

Altijd in de buurt. Alsof zij weet wat er gaat gebeuren... nog voor het gebeurt.

Toeval? Misschien.

Of misschien ook niet.

Wat dit boek zo bijzonder maakt, is hoe het ontstaan is. Ideeën die groeiden, verhalen die steeds spannender werden, en leerlingen die durfden om hun fantasie écht los te laten. Soms wisten ze zelf niet waar hun verhaal hen naartoe zou brengen... en net dat maakt het boek zo sterk.

Als leerkracht kijk ik met bewondering naar wat deze jonge auteurs: Muna, Josefien, Aïssa, Laure, Yade, Lisa, Elise, Gitte, Birte, Laila en Chloë hebben gerealiseerd. Hun creativiteit, hun lef en hun groei als schrijvers maken dit boek tot iets om trots op te zijn.

En nu is het jouw beurt.

Durf jij deze reis te maken?

Sla de eerste pagina om... maar wees voorbereid: niet elke reis door de tijd brengt je terug naar waar je begon.

Annick Schildermans

Ik teken dit op omdat ik de enige ben die het hele verhaal kent.

Soms denk ik dat ik het beter niet kan vertellen, dat die zware taak niet voor mij is weggelegd.

Soms wens ik dat ik geen getuige was van de levens die werden vernietigd, letterlijk of figuurlijk.

Maar dit verhaal mag niet in het verborgene blijven. Het moet kenbaar worden gemaakt aan diegenen die achter ons komen. De toekomst moet verzekerd blijven.

Ik heb me teruggetrokken in de verste uithoek van de bibliotheek, daar waar de 'vergeten' boeken staan. Hier in het schemerduister, want niemand vindt het nodig om de knipperende tl-lamp te vervangen, blijf ik zitten en wacht af, op wat komen gaat ... of juist niet.

Eigenlijk had ik het zien aankomen.

Had ik er iets aan kunnen veranderen? Ik weet het niet.

Het lag misschien in mijn mogelijkheid, maar mag men de geschiedenis, het heden of de toekomst veranderen?

Lees dit boek, de verhalen en oordeel zelf...

Inleiding

Niemand wist precies wanneer mevrouw Vesper op school was verschenen. Volgens het secretariaat werkte ze er “al jaren”, maar geen enkele collega kon zich herinneren wanneer ze ooit was begonnen. Haar naam dook op in oude verslagen, vergeelde enveloppen en digitale archieven die eigenlijk niet meer bestonden. Alsof ze altijd al deel had uitgemaakt van het gebouw zelf.

Ze leek rechtstreeks uit een geschiedenisboek gestapt: een lange, slanke vrouw met zilvergrijze haren die in golven over haar donkere mantel vielen. Haar ogen waren het vreemdst: soms blauw, soms diep groen, afhankelijk van het licht ... of van iets anders. Haar stem klonk warm, bijna sussend, maar er zat altijd iets strengs onder, alsof ze meer wist dan ze zei.

Elk seizoen droeg ze dezelfde mantel.

En altijd had ze haar hand in de zak van deze mantel.

Leerlingen fluisterden dat ze daar een kleine zandloper bewaarde. Niemand had die ooit echt gezien, maar sommigen beweerden dat ze haar vingers soms traag bewoog alsof ze iets gedachteloos ronddraaide. Alsof de tijd voor haar geen rechte lijn was, maar iets wat je kan kantelen, vertragen of zelfs versnellen.

Sinds kort werd er over haar geroddeld in de leraarskamer. Niet luidop. Bijna ongemakkelijk.

Er was een incident geweest bij de Raad van Bestuur. Eén van de leden was om het leven gekomen, officieel een ongeluk. Officieus een mysterie. Door iets dat niemand kon verklaren. Mevrouw Vesper was de laatste persoon die hem had gesproken.

De rechercheurs hadden hun tanden in de zaak gezet maar niets gevonden wat in haar richting kon wijzen. Geen bewijzen, geen fouten in haar verhaal...maar toch bleef het gevoel hangen dat er iets niet klopte. Alsof de waarheid net buiten bereik lag, verscholen in een andere tijd.

Jammer.

Want anders zou men gehoord hebben dat er soms twee stemmen spraken: één van de leerkracht geschiedenis... en één van iemand die tijd als speelgoed beschouwde.

Ze wilde meer dan kennis.

Meer dan macht.

Meer dan onsterfelijkheid.

Ze wilde weten wat er overal en altijd gebeurde, in alle tijden tegelijk.

En daarvoor had ze leerlingen nodig.

Onschuldige leerlingen.

Wat niemand zag, was de vreemdeling die sinds een paar weken rond de school doolde. Een figuur in een manteltje dat net te oud leek, net te versleten. Hij kwam uit een tijd die niemand in deze eeuw nog kende.

Hij was gekomen om iets te herstellen of iets voorgoed te doen verdwijnen.

Zijn taak was simpel: ervoor zorgen dat het niet bij één slachtoffer bleef.

Want de tijd was iets vreemds...

De dag van de uitstap begon zoals iedere schooldag. De lucht was helder, de leerlingen lachten. Iedereen had er zin in. Tot het moment dat de bus de tunnel naderde.

Toen gebeurde het.

De hemel werd niet donker, maar verkleurde. Alsof iemand met een reusachtige kwast de lucht had weggeveegd en vervangen door een kleur die geen naam had. Een mistbank kroop over de weg, niet wit, niet grijs, maar... levend. Je kon zweren dat ze pulste, ademde en in kracht toenam.

De motor van de bus viel stil.

De wereld viel stil.

Zelfs de leerlingen vielen stil.

Wat gebeurde er? Werd de deur geopend?

Toen de mist optrok, was de bus leeg.

Geen tassen.

Geen jassen.

Geen leerlingen.

Alleen de afdruk van iets dat op licht leek, op de vloer.

Aan de rand van de weg stond mevrouw Vesper. Haar mantel bewoog zacht zonder wind.

In haar hand lag de zandloper.

Zichtbaar deze keer.

Er zat geen zand in, enkel licht.

“Ze zijn geland,” fluisterde ze.

Niet blij, niet angstig, maar voldaan.

“De tijd heeft hen uitgekozen.”

Laat ze nu allen hun taak volbrengen.

Jazeker, ik weet wat er is gebeurd, heb het letterlijk zien geschieden.

Maar wie zal mij geloven?

Het staat nochtans allemaal opgetekend. Diegene die het geheim wil kennen, zal hiervoor door een web van leugens moeten gaan, een doolhof van verbintenissen, maar ook angst en ongeloof. Een gevecht tegen de tijd, maar ook tegen de vijand, onzichtbaar of niet. Het wordt een strijd van goed en kwaad, van beseffen, onderzoeken en onwetendheid.

Ik weet er alles van.

De keuze is aan u, er is geen volgorde, geen chronologische waarheid te achterhalen.

Het enige dat ik kan adviseren is dat men zich moet laten meevoeren door de tijd. Het maakt niet uit welke tijd, welk verhaal voorrang krijgt, het eerst wordt gelezen, want ze leiden allemaal tot hetzelfde ...

Scheuren in de tijd.

De jonge samoerai	blz. 15
(geschreven door Birte Verwimp)	
Het lot van een God, verboden en verbonden ...	blz. 47
(geschreven door Lisa Ruts)	
Het labirint	blz. 73
(geschreven door Chloé De Jonghe)	
Liever dan de dood	blz. 95
(geschreven door Gitte Kellens)	
Misleiding	blz. 115
(geschreven door Muna Kues)	
Oeps, offline in de 90's	blz. 151
(geschreven door Laure Tambuyzer en Aissa Verbeeck)	
De Kapiteinsdochter	blz. 169
(geschreven door Özgü Yadenur Kahveci)	
Spoorloos	blz. 185
(geschreven door Laila Bossaert)	
Het verloren meisje van 1815	blz. 215
(geschreven door Josefien Delporte)	
Brandende geheimen	blz. 241
(geschreven door Elise Verbeeck)	

DE JONGE SAMOERAI

De klap met zijn hoofd op de rotsen is verschrikkelijk. Volledig buiten westen blijft Min-Jun liggen. De zon schijnt ongenadig, de natuur ontwaakt na een koude winter en de vogels fluiten hun mooiste lied, maar hij merkt er niets van. Uren later komt hij pas terug bij bewustzijn.

Wat is er gebeurd?

Vertwijfeld wrijft hij over zijn hoofd. Het opgedroogde en geronnen bloed dat over zijn gezicht hangt, verraad al snel dat hij ongelukkig en hard is gevallen. Min-Jun kan er zich echter niets van herinneren. Erger nog, hij kan zich totaal niets meer herinneren van wat er is gebeurd. Moedeloos begeeft hij zich op pad. Hij loopt door rotsachtige heuvels tot hij uiteindelijk in de bewoonde wereld terechtkomt. Verdwaasd loopt hij rond in de immens grote, ommuurde stad die hij zonet via een imposante poort is binnengewandeld. De mensen zijn ouderwets gekleed. Er zijn geen auto's, geen flatgebouwen, het lijkt wel alsof hij vijfhonderd jaar terug in de tijd is gekatapulteerd. Hij herinnert zich nog steeds niets, maar als hij het Gyeongbokgung Palace herkent, weet hij gewoon dat hij in Seoul, Zuid-Korea is, niet in de 21ste eeuw, maar in de Joseon-dynastie aan het einde van de 16de eeuw.

Hoe kan dit?

Veel tijd om er over na te denken krijgt hij niet, want plots wordt hij met zijn kraag gegrepen. Als hij zich verschrikt omdraait, ziet hij zes tot de tanden gewapende militairen die hem met hun wapens bedreigen. Onmiddellijk neemt hij een verdedigende houding aan.

‘Ho, spaar je krachten maar om tegen de vijand te vechten. Hoe oud ben jij jongeman?’ vraagt de leider van de groep.

‘Ik ben zestien.’

‘Je weet toch dat je jezelf dan moet aanmelden bij het leger van de keizer?’

‘Aanmelden? ... de keizer?...’

‘Doe niet of je uit de lucht komt vallen. Iedereen weet dat er een oorlog op til is met Japan en dat alle beschikbare mannen een opleiding moeten krijgen om het land te verdedigen.’

Min-Jun voelt eens aan zijn pijnlijke hoofdwonde.

Misschien ben ik wel echt uit de lucht komen vallen!

Er is voor hem geen ontsnappen aan en hij wordt meegenomen naar de opleidingsbasis waar hij moet paardrijden, boogschieten, zwaardvechten en Oosterse gevechtssporten moet aanleren.

Hijzelf, maar ook zijn leraren, komen er al snel achter dat hij een supertalent is. Ook enkele belangrijke bovenklassefamilies komt dit ter ore en daarom wordt hij ingedeeld bij de samoerai, elitekrijgers die rechtstreeks voor de veiligheid van de keizer instaan.

Wanneer hij ongeveer een maand met de opleiding bezig is, komt de keizer op bezoek op de plaats waar de samoerai trainen. Al die tijd heeft Min-Jun geprobeerd om te begrijpen wat er is gebeurd, maar zijn herinneringen blijven een zwart gat. Eigenlijk moet hij toegeven dat hij zich goed voelt, hij is hier graag. Meestal vergeet hij zelfs dat hij eigenlijk niet in deze tijd thuishoort. Hij verlangt er niet naar om terug te keren naar 2026.

Alle mannen stellen zich op het plein in slagorde op. Min-Jun begroet op zijn beurt de keizer. Op dat ogenblik fluistert de leidinggevende van de samoerai, die plechtig achter de keizer aan loopt, tegen de keizer dat Min-Jun de beste is. Keizer Seonjo is onder de indruk en bedankt Min-Jun voor zijn goede toewijding aan het land.

Die namiddag neemt Min-Jun een pauze en komt op een plaats in het klooster waar hij denkt alleen te zijn. Het is er heel groot omdat de ruimte enkel maar heel hoge muren heeft. Het is een mooie plek. Alle gebouwen hebben schuine, mooi afgewerkte daken. Niet zoals het is in de toekomst waar alles strak en praktisch moet zijn. De kleuren die worden gebruikt zijn vooral zwart, rood en goud.

Dan ziet hij een vrouw lopen in de gangen van het klooster. Min-Jun heeft zijn oog direct op haar laten vallen. Ze draait zich om en hij kan zijn ogen niet geloven. Ze is zo mooi. Hij begint direct te blozen. Ze ziet hem staan en wandelt naar hem toe.

‘Hallo ik Ben Ha-Rin wie ben jij?’ vraagt de jonge vrouw.

‘Ik ben Min-Jun, Fijn je te ontmoeten’

‘Insgelijks.’

‘Sorry voor mijn directe vraag, maar wat doe jij hier eigenlijk?’ vraagt Min-Jun.

‘Geeft niet, ik ben hier met mijn vader Keizer Seonjo.’

Min-Jun buigt direct.

‘Het spijt me, uwe hoogheid, ik wist niet dat u de prinses was.

Ha-Rin begint direct te blozen.

‘Maakt niet uit, je hoeft niet te buigen hoor.’

‘Ze logen niet toen ze zeiden dat de prinses zo oogverblindend was.’

‘Dank je,’ glimlacht de prinses.

Min-Jun wordt helemaal rood tot in zijn hals en slikt eens moeilijk, want hij had niet door dat hij zijn gedachten luidop zei.

‘Jij ziet er ook zeker niet slecht uit’ zegt Ha-Rin zacht, op haar beurt niet de bedoeling dat hij dat zou horen.

‘Bedankt.’

De prinses kijkt op.

‘Je hoorde dat? Haha, maakt niet uit hoor ik snap dat je het daarnet gewoon zei uit vriendelijkheid.’

‘Ik zei dat niet uit vriendelijkheid hoor,’ zucht Min-Jun terwijl hij snel wegkijkt.

‘Wat?’

‘Niks hoor.’

‘Sorry dat ik gesprek zo plotseling afbreek, maar ik moet gaan. Ik heb een keizerlijk bal vandaag en ik moet natuurlijk gaan omdat ik .. ja, de prinses ben.’

‘Natuurlijk, geen probleem,’ buigt Min-Jun eerbiedig.

De prinses had zich al van hem weggedraaid, maar keert zich dan terug naar hem om en bekijkt hem eens aandachtig.

‘Ik heb eigenlijk een vraagje voor jou. Ik weet dat het snel is, maar ik heb nog geen begeleider voor het bal en anders moet ik met een rare knecht van wie weet waar gaan en dat wil ik niet. We kennen elkaar nog niet echt lang maar zou jij mijn escorte willen zijn voor het keizerlijke bal straks?’

Min-Jun zijn mond valt open.

‘Wat?!!! ik naar het keizerlijke bal met u, prinses?’

‘Ja als je het zou willen, maar we kennen elkaar niet echt dus ik begrijp als je niet wil meekomen.’

‘Nee, zo bedoel ik het niet. ik wil heel graag gaan met u, prinses, alleen weet ik niet of ik echt de gepaste kledij heb voor een keizerlijk bal.’

‘Stop eerst al maar eens met mij zo formeel aan te spreken. En die kleding, daar zal ik wel voor zorgen. Kom over twee uur naar het paleis en zeg dat Ha-Rin je heeft uitgenodigd. Ik waarschuw de paleiswachters.’

‘Oké ik kom, tot dan,’ knikt Min-Jun die nog helemaal van streek is.

‘Tot dan.’

Min-Jun kan niet geloven wat er net is gebeurd.

Hoe kan ik, een arme jongen, worden uitgenodigd als persoonlijke escorte van de mooiste prinses ooit? vraagt hij zich af terwijl hij haar ziet wegwandelen uit de prachtige gangen van het klooster.

Min-Jun haast zich terug naar het trainingsveld en als zijn training voor de dag erop zit, hij gaat naar zijn verblijfplaats. Hij wast zich en vertrekt dan naar het paleis. Op zijn weg naar het paleis komt hij een man tegen die zich heel vreemd gedraagt, alsof hij iets zoekt.

Min-Jun houdt hem staande en vraagt of alles goed is, maar de man spreekt geen Koreaans, alleen Japans. Hij haast zich weg. Min-Jun denkt er niet te veel bij na.

Oei, nu moet ik me echt haasten anders laat ik Ha-Rin nog wachten.

Hij snelt naar het paleis waar hij wordt tegengehouden door een paleiswachter.

‘Halt! wie ben jij en waarom ben je hier?’

‘Oh, ik Ben Min-Jun. De keizersdochter Ha-Rin heeft mij uitgenodigd.’

‘Ha-Rin heeft hier niks over laten weten!’

Op dat ogenblik, komt er een andere paleiswachter met een boodschap.

‘Ha-Rin heeft een gast uitgenodigd die Min-Jun heet, dat ben jij nietwaar?’

‘Ja dat ben ik.’

‘Welkom, ik wijs en begeleid je naar de kamer van Ha-Rin.’

Als hij door de gangen loopt, heeft Min-Jun ogen te kort.

Wow, het hier zo groot en mooi. Zou Ha-Rin haar kamer ook zo mooi zijn of misschien zelfs mooier? Zou haar kamer veel kleur hebben of weinig, misschien is haar kamer zelfs groter als mijn huis.

Min-Jun is zo benieuwd hoe het prinsessenverblijf eruit ziet dat hij niet door heeft dat ze al zijn aangekomen.

‘Hier we zijn er.’

‘Dank u.’

Min-Jun aarzelt. Hij weet niet of hij moet aankloppen, of de deur gewoon openen of dat de paleiswachter dit voor hem zal doen. Deze laatste groet Min-Jun echter alleen nog eens en vertrekt dan terug in dezelfde richting als ze gekomen zijn.

Nee, ik moet echt wel aankloppen.

Hij klopt aan en voelt zich plots heel gespannen. Maar na minder dan tien seconden opent ze de deur en hoort Ha-Rin haar zachte, rustgevende stem.

‘Ah hier ben je eindelijk. Ik heb gewacht op jou,’ glimlacht ze.

Min-Jun voelt zich al gelijk minder gespannen. Hij kan zijn ogen niet geloven.

Ze staat gewoon in een oversized wit hemd en een short. Hoe kan ze zo mooi zijn?

‘Kom maar mee naar binnen Min-Jun, ik heb kleren voor je klaargelegd. Hier kleed je maar om, ik ga wel even naar buiten.’

‘Ha-Rin wacht! Ik wil je niet weggagen uit je kamer. Ik zal wel een andere plaats zoeken om me om te kleden.’

‘Min-Jun, ik heb een badkamer waar jij je kan omkleden.’

‘Oh, dank je.’

Min-Kun stapt de badkamer binnen en kan zijn ogen niet geloven. Het is er zo mooi, zo groot, en het ruikt er heerlijk. Wanneer hij uit de badkamer komt, ziet hij Ha-Rin al klaarstaan in haar prachtige jurk.

‘Je ziet er fantastisch uit,’ stamelt Min-Jun terwijl zijn wangen al een tint roder worden.

‘Jij ziet er zelf ook niet te slecht uit,’ lacht Ha-Rin.

Vijftien minuten later arriveren ze op het bal en zien ze allemaal belangrijke mensen staan zoals een Koreaanse admiraal, de Sensei-samoerai en natuurlijk ook de keizer.

‘Oei iedereen is hier zo belangrijk en ik ben gewoon een samoerai in opleiding.’

‘Nee dat ben je niet. Ten eerste ben je de beste samoerai die er is, dat heeft de sensei-samoerai zelf gezegd en ten tweede ben je mijn date hier op het bal.’

Min-Jun was verbaasd toen hij hoorde dat Ha-Rin hem haar ‘date’ noemde.

‘Kom ik stel je voor aan mijn vader.’

‘Ha-Rin, ik heb hem al gezien die dag toen jullie de samoeraitempel bezochten weet je nog?’

‘Oh ja dat is juist, maar alsnog ga ik hem zeggen dat jij mijn date bent want hij weet niet dat jij het bent.’

‘Oké, ik hoop dat hij me aardig vindt.’

‘Hij vindt je echt wel aardig en als dat niet is, zorg ik dat hij je leuk gaat vinden.’

Tien minuten later...

‘Het was fijn je echt te leren kennen Min-Jun,’ zegt keizer Seonjo met een lachend gezicht.

‘Ik snap zeker waarom mijn dochter je heeft gevraagd als haar date.’

‘Dankjewel Keizer.’

‘Noem mij maar gewoon Seonjo, ga nu maar en heb plezier op het bal. Ik zie je later nog wel eens een keer.’

‘Dank u wel Seonjo,’ antwoordt Min-Jun nog snel voor dat Ha-Rin hem wegtrekt van haar vader en hem naar een tafel brengt waar ze gewoon met z’n twee zitten.

‘Waarom heb je mij eigenlijk meegevraagd?’

‘Wat?’

‘Waarom heb je mij meegevraagd naar dit bal, je kon ook een prins meevragen en iemand die je al langer kende. Dus waarom vroeg je precies mij mee?’

‘Eh, ja het zit zo, ik was eerst niet van plan jou mee te nemen toen ik je zag, maar je ving wel direct mijn blik op. Ik zag je staan en toen ik met je sprak, vond ik je echt heel aardig.’

Ik moest nog iemand zoeken, ja dat wel, maar het was echt geen probleem geweest om een ander persoon mee te vragen naar hier. Toen ik echter met je sprak, wist ik gewoon dat ik jou moest meenemen.'

'Oh, dat is aardig, neem ik aan.'

Ik ben blij dat je mij hebt meegevraagd, gonst het in zijn gedachten.

Later die avond...

'Dit is mijn afscheid dan,' zegt Min-Jun.

'Ja, maar niet voorgoed. We zullen elkaar nog wel zien.'

'Tot nog eens Ha-Rin,' buigt Min-Jun als een echte heer.

'Tot ziens Min-Jun, tot nog eens.'

Twee dagen gaan voorbij. Min-Jun is aan het trainen in het klooster.

‘Mannen we moeten goed blijven opletten. Er is gemeld dat er een Japanse spion is gezien,’ zegt Ji-Hoon de sensei-samoerai tegen zijn jongens.

Een Japanse spion? Zou hij iets te maken hebben met die Japanner die ik gezien heb toen ik naar het paleis ging? vraagt Min-Jun zich af.

‘Ik ga dit straks melden aan Ji-Hoon, gewoon voor de zekerheid,’ zegt hij tegen zichzelf.

Wanneer de training van de dag erop zit, gaat hij naar Ji-Hoon om te melden wat hij gezien heeft een paar dagen geleden.

‘Sensei, ik zou graag iets willen melden,’ groet hij.

‘Ja, Min-Jun laat horen!’

‘U zei daarstraks dat er een Japanse spion gezien was. Een paar dagen geleden, op weg naar het keizerlijke paleis, toen stootte ik op een man die geen Koreaans sprak, alleen Japans.’

‘Dank u om dit te melden. We zullen nu nog voorzichtiger moeten zijn, want er zullen er vast nog meer zijn. Ga nu maar naar huis. Morgen moet je les geven aan een paar nieuwe jongens die we gaan ontvangen.’

‘Tot morgen sensei.’

De volgende dag...

‘Dit zijn een paar nieuwe rekruten, jullie gaan allemaal een van hen begeleiden de komende twee weken als instructeur in het samoerai wezen. Begrepen!’ vraagt de sensei met een felle toon

‘Begrepen!’ antwoordt iedereen

‘Min-Jun. Deze rekrut is voor jou. Hij heeft volgens velen heel veel talent, dus ik vertrouw hem jou toe.’

‘Dank u sensei, ik ga er voor zorgen dat we hem niet moeten wegsturen.’

‘Wegsturen?’ vraagt de nieuwe jongeman.

‘Ja, iedereen die niet goed genoeg is, wordt weggestuurd.’

‘Goed om te weten, ik ben Yong trouwens.’

‘Leuk je te ontmoeten Yong, laten we maar beginnen, we willen niet achterlopen op de rest. Ik wil ook wel zien of de verhalen die ze over jou zeiden wel echt waar zijn.’

Na drie uur training met Yong beslist Min-Jun dat het genoeg is voor vandaag.

‘Hey Yong, je hebt goed getraind vandaag. Ik zie dat ze niet logen. Je bent echt goed, zelfs beter dan mij toen ik begon, denk ik.’

‘Dank u sensei, ik voel me gevleid.’

‘Noem mij maar gewoon Min-Jun, ik ben nauwelijks één jaar ouder. Ik heb wel een vraag. Heb jij ooit al training gehad voor dat je naar hier kwam? Ji-Hoon zei dat je eerst ergens anders woonde?’

‘Ja, ik heb al training gehad voor dat ik hier kwam wonen, dat is waarschijnlijk waarom ik al iets kan,’ verklaart Yong snel alsof hij opeens veel stress heeft.

‘Waar is dat als ik mag vragen?’ wil Min-Jun met een geïnteresseerde blik weten.

‘Euh..., Busan, ik woonde eerst in Busan vooraleer ik naar Seoul verhuisde.’

‘Dank u. Kom, we gaan nu terug naar het hoofdplein Ji-Hoon gaat nog iets zeggen en dan kan je gaan.’

Wanneer ze op het hoofdplein aankomen, staan er al veel samoerai klaar, dus gaan Min-Jun en Yong al snel bij hen staan.

‘Goed, mannen ik heb drie boodschappen te melden aan jullie.’ zegt Ji-Hoon op heel ernstige toon.

‘Ten eerste, ik heb jullie zien trainen vandaag. Als jullie zo blijven doorgaan, zullen de Japanners er niet eens over nadenken om ons nog aan te vallen.’

‘Aanvallen?’ vraagt een jongen op de achtergrond.

‘Ja aanvallen, zo kom ik aan mijn tweede punt. Ik heb een uur geleden een melding gekregen dat er een Japanse spion werd onderschept. We hebben hem proberen te ondervragen, maar hij wou niet antwoorden. Voor we hem hebben opgepakt, konden we echter een boodschap onderscheppen. Ze sturen spionnen om ons in de gaten te houden vooraleer ze ons land aanvallen. Ze willen Korea hebben en de koninklijke familie uitroeien.’

Min-Jun zijn blik verduistert direct wanneer hij hoort dat de Japanners de koninklijke familie weg willen.

De koninklijke familie weg? Maar Ha-Rin is ook deel van die familie, ik kan dit niet laten gebeuren denkt hij tot dat Ji-Hoon weer begint te praten.

‘Als derde punt wil ik daarom duidelijk stellen dat we de koninklijke familie moeten beschermen met ons leven. Min-Jun, ik wil jou nog spreken. De rest van jullie kan gaan. Morgen is er geen training. Gebruik die dag om samen te zijn met familie en vrienden.’

Min-Jun wacht tot iedereen het klooster verlaat en gaat dan richting Ji-Hoon.

‘Sensei waarom wou u me precies spreken?’

‘Ah, Min-Jun, ik had al gezegd dat de Japanners de keizerlijke familie wil uitroeien.’

‘Ja, dat had u gezegd, wat is daarmee?’

‘De keizer en keizerin hebben ook een dochter genaamd Ha-Rin. Die ken je wel zeker?’

‘Ha-Rin, ja ik ken haar wel, is er iets aan de hand met haar?’ vraagt Min-Jun met een bezorgde stem. Even komt er ook een blos op zijn wangen en hij hoopt maar dat de sensei het niet opmerkt.

‘Nee, nee wees gerust er is niks aan de hand. De keizer heeft me gevraagd om jou een speciale opdracht te geven.

De keizer persoonlijk? Wat een eer, sensei.’

‘Hij heeft jou uitgekozen om de persoonlijke bewaker te zijn van zijn dochter, Ha-Rin.’

‘Wat! De keizer wil dat ik zijn enige dochter ga beschermen?’

‘Ja, en hij heeft het besproken met mij en de rest van de familie. Jij bent uitgekozen omdat je de beste samoerai bent die heel Korea ooit heeft gezien.’

‘Bent u niet de beste sensei? U heeft me opgeleid?’

‘Min-Jun, ik heb je misschien wel opgeleid, maar ik ben zeker dat jij beter bent dan ik ooit ben geweest en zal zijn.’

‘Weet u zeker dat ik dit aankan? Als er iets gebeurt met Ha-Rin vergeef ik het mezelf nooit.’

‘Dat is precies waarom de keizer en ik jou hebben gekozen. Keizer Seonjo zei tegen mij dat jij Ha-Rin haar date was voor het keizerlijke bal. Hij zei ook dat hij zag hoe hard jullie het naar jullie zin hadden.’

‘Wat wilt u hier precies mee zeggen Ji-Hoon?’

‘De keizer zei tegen mij dat hij zeker wist dat jij nooit iets zou later gebeuren met Ha-Rin en haar met jouw leven zou beschermen.

‘Daar heeft hij zeker gelijk in.’

‘Dat dacht ik wel. Ga nu naar huis. Vergeet niet, morgen geen training, maar jij geeft nog maar twee dagen training aan Yong en dan ga jij naar het paleis om Ha-Rin te beschermen.’

‘Zeker, sensei. Ik zal uw vertrouwen en dat van de keizer niet beschamen.’

De volgende dag...

‘Oké Yong, omdat dit de voorlaatste dag is dat ik jou train, gaan we vandaag een echt gevecht tegen de Japanners simuleren.’

‘Gaat u me dan ook echt aanvallen?’

‘Zeker, maar ik ga er voor zorgen dat er niks ergs gebeurt want we hebben elke samoerai nodig als de Japanners binnenvallen en dat kan nu elke dag gebeuren. Laten we beginnen. Yong neem de gevechtshouding aan als je opeens een Japanse tegenstander ziet.’

‘Ja sensei’

‘En, begin...’

Na ongeveer een half uur...

‘Goed bezig Yong, maar onthoud dat als je de hele tijd dezelfde strategie gaat gebruiken, de Japanners weten wat volgende manoeuvre zal zijn.’

Na nog twee uur training is Min-Jun tevreden.

‘Het was een goede dag vandaag. Morgen is de laatste dag met mij als jou sensei, dus bereid je alvast maar voor op een andere sensei.’

‘Dank u sensei Min-Jun, maar ik had nog één vraag. Waarom is het morgen eigenlijk uw laatste dag als mijn sensei.’

‘Dat zou ik graag willen zeggen, maar het is strikt geheim.’

‘Oké ik begrijp het. Tot morgen sensei,’ groet Yong eerbiedig.

‘Tot morgen Yong, trouwens training start een uur later voor jou morgen.’

Wanneer Yong weg is gaat Min-Jun nog even naar Ji-Hoon

‘Ji-Hoon, ik zou graag nog iets willen vragen in verband met de bescherming van de keizerlijke familie?’